Пиво. I

З германських кочових бездонних шлунків,
З провалених діжок, як з черепів,
Крізь карнавали, тризни, крізь пожежі,
Захоплюючи, як з кораблетрощі,
Ознаки часу – виття і сміття,
Течуть, наздоганяють наші горла
Могутні історичні струми пива,
Збивають з ніг, затоплюють, золотять,
Мов для музейних сховищ, нутрощі...

В пивницях пиворізи, наче глеки, —
Овали різні, різні держаки
І різні рівні випитого пива –
Напій хлюпоче, плеще і полоще,
Виплюскує просолені слова,
Слова стосовно всіх епох, народів,
Всіх курв, режимів, берій та імперій –
Слова, як риби, виснуть у диму,
Похитуючи звільна плавниками.
Ростуть ослячі вуха у столів.

...І плавляться, зникають гори сиру,
поглинуто у прірви косяки
холоднокопченої риби і тарані,
наповнено сечею міхурі...

і знову піняться потоки-смерчі
і хміль дарує зрошена земля!

Вино. II

Вершина — мармурова паща лева,
з якої ллються струмені вина.
Ефірна хвиля, флейта вереснева,

прокочується, ледь сягнувши дна.
Довкола простір міниться в тремтінні
і загусає в потемніле скло.
Як шлунки, бутлі, і плоди осінні
терпляче чавляться в густе тепло.
І просякають стіни винним духом,
повзуть зелені парості у сни,
і припадає час холодним вухом
до бутлів — що народжують вони?

Коли прийдуть зимові хрестоносці
і льодові вогні запалять нам,
різдвяні печі їх покличуть в гості —
не скуштувати чарки тим панам.
Коли завиють відьми прокажені,
як жебраки-вітри з голодних пуст,
напоєм стиглим випари скажені
тим паннам повипалюємо з уст.
Коли приблудить, як чума, у місто
ясновельможна вічними кістьми,
на трон у пляшці їй дамо возсісти
і коронуєм корком Бабцю ми!

Хвала коханкам і безсмертним друзям!
Хвала нектарним келихам дзвінким!
Криваве обертається галуззя,
занурюється в різнобарвний дим.
В коморах — море темне і безкрає.
М'ясива рум'яніють на вогні.
Ніхто з п'яниць іще не вимагає:
"Ту пляшку закорковану — мені!"

Довкола столу — очі, нерухома вісь проходить
посеред рідини, в якій заломлюється погляд,

стіл має форму кола, горлянки — форми келихів,
а світло переходить в повільні форми тіл.

Є механізм, що зв'язує обпалений мій стравохід
з початком руху колеса, і світотвір, і стіл,
з моментом подолання, ковтання й випромінення,
з розкраяним повітрям, з вивалюванням в антисвіт.

Так плавиться скляна стіна вульгарної реальності,
тече у шлунок і пече — це подорож в собі.
Взаємозрівноважені тумани і туманності.
І горло спалене моє іскристий всесвіт п'є.

Коньяк. IV
Стрімка лотреківська пастель,
панчіх легка і тепла сітка,
рука холодна, погляд зрідка
і за шинквасом — Рафаель,
тонке і видовжене скло,
чад кави, звуків перламутри,
уста вечірні "Кама Сутри" —
це драма в дусі Буало.

Панчохи. Погляд. Усміх. Сміх.
Знайомство. Кава. Мед гречаний.
Таксі. Водій. Слуга печальний.
Цілунок довгий. Перший сніг.
І прірва ліжка. І сніги —
розгорнуті, ламкі, колючі,
повітря струмені палючі
...і ваші речі навкруги.